

Velija Murić, advokat porodica žrtava ratnih zločina

Dragi prisutni, danas smo se okupili, ali ne tek slučajno, ispred ove policijske stanice da se prisjetimo jednog tragičnog događaja iz maja 1992. godine, prije svega da izrekneмо ljudsku osudu. Tog mjeseca, preko osamdeset Bošnjaka, koji su našli utočište na crnogorskom primorju bježeći od rata, bilo je uhapšeno i predato vojsci Karadžića i Mladića. Ti ljudi, naši susjedi i prijatelji, su kasnije likvidirani.

Ovaj zločin je mračna mrlja u našoj istoriji, a sjećanje na žrtve nas podsjeća na važnost borbe za ljudska prava i pravdu. Tri decenije se bavim ljudskim pravima i svjedok sam mnogih nepravdi, ali svaki put kada pred ljudima stanem i govorim o tim strašnim vremenima, obuzme me ljudska gorčina sa uvijek ponovljenim pitanjem – da li je to moguće, odkud toliki neopravdano nerazumni bijes čovjeka nad čovjekom – na žaljenje, odgovora još uvijek nemam.

Ne smijemo zaboraviti da je zaborav najveći neprijatelj pravde. Naša je dužnost da se prisjećamo i da učimo buduće generacije o ovim događajima. Samo kroz sjećanje i priznanje istine možemo osigurati da se ovakvi zločini nikada više ne ponove.

Danas, stojimo ovdje ne samo da bismo se sjetili žrtava, već i da bismo obnovili našu posvećenost pravdi i ljudskim pravima. Da bismo poslali poruku, uvijek ćemo se boriti protiv nepravde i nasilja, ma gdje i kada se ono dogodilo. Posebno da uputimo sućut porodicama žrtava i apel državi Crnoj Gori da konačno pošteno i savjesno istraži zločin i najodgovornije privede ljudskoj i sudskoj pravdi.

Neka se duše naših nevinih žrtava odmore u miru, a mi ćemo se pobrinuti da njihova nevinna patnja nije bila uzaludna. Hvala vam.